

«Vam entrar a un llaurat i la terra cremada ens protegia»

La Jonquera, Terrades, Biure, Darnius, la Vajol i Agullana viuen encara amb l'ai al cor pel foc d'aquests dies

«Vam entrar a un llaurat i la terra cremada ens protegia»

LA JONQUERA | E.PADILLA

"És important que el poble faci vida normal. Estem alerta però la llar d'infants i el casal d'estiu funcionen, per exemple. Ara el pavelló està buit de gent, un comboi els acaba de portar cap a Figueres, però seguim preparats per a qualsevol cosa que pugui passar. El vent amaina però les temperatures no ajuden". L'alcaldessa de la Jonquera, Sònia Martínez (CiU), s'estava ahir de bon matí al parc de bombers del municipi i ella mateixa era un bon exemple d'aquesta

normalitat impostada. Malgrat que ahir la vila fronterera respirava més o menys tranquil·la, els mòbils de la batllessa no paraven de sonar i la seva cara coberta per unes grans ulleres de sol remetia a una nit terrible. Desenes de bombers voltaven nerviosos fent una mossegada ràpida. El personal de l'Ajuntament estava començant a revisar el terme municipal per prendre mides definitives dels danys de l'incendi, explicava la batllessa. Com a mínim una casa va cremar al prat de Malagrava i el mateix parc de bombers, situat a peu de la N-II, va veure com les flames s'acostaven perillosament. Els veïns treien a passejar els gossos esporuguits. Un home mostrava l'interior del cotxe cobert de cendra per haver deixat la finestreta abaixada tan sols uns dits.

La Jonquera aguantava la respiració, però a d'altres llocs els sospirs eren decididament dolorosos. A només deu quilòmetres de la Jonquera, els amos del càmping Les Pedres de Capmany miraven al seu voltant i resumien la situació amb una sola paraula: "astoradora". "I això que ens van dir que no ens preocupéssim", explicava amargament la propietària, Mercè González. I a alguns municipis directament es respirava malament perquè l'incendi no remetia i l'aire era dens i pudent: Agullana, Terrades, Darnius i Llers eren ahir al matí zones calentes, literalment; i a la tarda van entrar en ebullició davant una malaurada revifalla de les flames. Al migdia, les flames amenaçaven masos d'Agullana i una família belga establerta a Terrades descansava amb set gossos a l'ombra d'un mur a Llers. Sabien que casa seva era cremada, però encara res de si havia patit danys la que els prestava un amic. La nit havia estat horrorosa perquè el grup, cinc adults, dos infants i set gossos, es va separar: els Mossos d'Esquadra van enviar cadascun dels cotxes en un sentit diferent, explicava ahir amb flegmatisme Jose Lerouth. "Després de no entendre què passava vam parlar amb els policies, que també estaven nerviosos: no es podia anar ni endavant ni endarrere, estàvem encerclats pel foc. Els agents ens van fer entrar amb el cotxe en un camp de terra llaurada i ja cremada. Hi havia un sot i el foc ens va passar pels costats, sense cremar res perquè ja no hi havia res per cremar". D'altres estarien indignats; Lerouth es limitava a considerar que "és molt difícil prendre bones decisions en un moment així. La policia va fer la seva feina". Portaven hores estirats al carrer o als cotxes; agraïen que al matí els haguessin portat cafè i galetes. No havien demanat ajuda pública: "No és el nostre tarannà". Ara només queda reconstruir la casa i no plorar sobre la llet vessada, reflexionava amb calma el jubilat belga.

El camí que tants turistes i caminants a la recerca de l'olor de la història han fet resseguint les passes de l'exili republicà fins al monument a Lluís Companys, situat a la Vajol i a tocar la frontera amb França, ha esdevingut, en alguns trams, un paisatge lunar; esquitxat de poblets encantadors farcits de gent presa de variables nivells de fastigueig, si no directament d'esesperació. Veïns de Pont de Molins sortien al carrer a les deu del matí per evitar riscos: els Bombers de la Generalitat apagaven el foc a tocar les seves terrasses. Més endavant, al barri

de Molins, una família romanesa comprovava els danys soferts al pati en el segon incendi a la zona des que s'hi van establir, el 2006. A l'entrada de Biure, un pagès ancià però destre al volant del seu motocultor, Pere Roig, descrivia una escena de ressonàncies bíbliques: "En la colla d'anys que tinc mai havia vist un incendi amb tant de vent i flames tan enormes. Tot era fosc, la cendra tapava els ulls, la muntanya de Sant Miquel esdevenia negra davant les finestres de casa..." La plaga continuava en direcció a Darnius, on les granges i les barraques cremades recordaven de nou una escena de ciència-ficció. Cap animal creuava la calçada; no se sentien els ocells. Tan sols algun ciclista immune a la pudor a cremat solcava les carreteres fetes malbé per la temperatura a què havia estat sotmès l'asfalt. Un porc senglar probablement molt espantat trescava entre els burros catalans i els ponis recuperats, miraculosament il·lesos, per uns grangers de Biure que diumenge al vespre els van deixar en llibertat per intentar que fugissin del foc i salvar-los.

La depressió d'una zona d'immensa bellesa destruïda probablement per a molts anys se sumava a la preocupació per la seguretat més immediata un cop arribaves a Darnius, Boadella, la Vajol i Agullana. Transitant per carreteres en teoria tallades al trànsit, des d'Agullana a la Jonquera, un comboi de bombers francesos es mirava una columna de fum amb preocupació. "Marxeu d'aquí! El foc és només a 300 metres!", un crit que alertava que, per desgràcia, l'Alt Empordà encara és un infern.

Font del document:

http://www.diaridegirona.cat/tema-dia/2012/07/24/vam-entrar-llaurat-terra-cremada-protegia/573570.html?utm_source=rss